

Η ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΗΜΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΚΑΙ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Σ. ΜΟΛΦΕΤΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΦΡ. ΔΕΚΑ ΕΤΗΣΙΩΣ

•Ο Μαρής ὁ παππαγάλος
καὶ ὁ Δενύ - Κοστενός Γάλλος.

Καλῶς τον τὸν φιλέλληνα ποῦρθ' ἀπὸ τὸ Παρίσιο
μὲ πρόθετιν φιλάνθρωπον τὸ νοῦ μας νὰ γυρίσῃ
ποὺ σαστισμένος κατ' αὐτὰς ἄλλον περιεσπάσθη
καὶ πυραδόξως ἥλλαξεν καὶ ἔξετροζιώσθη
καὶ ἡδη περιέπεσεν εἰς ἀσαφείας συότη
κι ἀπέλπιδες πλανώμευσι
οἱ ἔλληνες οἱ ἀράτοι.

Καλῶς τον τὸν φιλέλληνα πῶρχετ' ἀπεσταλμένος
νὰ γδῆ πᾶς εἶναι δυστυχῶς δικόπος του χαμένος
γιατ' οἱ δῶμνοι πώγνώριζε σ' ἄλλους καιρούς καὶ χρόνους,
ἄλλάξανε πι' ἐπιάσανε παρέα μὲ βαρώνους,
κι' ἡ φουστανέλα τοῦ βουνοῦ
ἡ πολυτιμημένη,
πρὸς τὸ συμφέρον ἀλλουνοῦ
σ' ἀκινησία μένει.

·Αγαπητὲ Δενύ—Κοστενός καὶ φίλτατέ μου Γάλλε,
μήν περιμένης τίποτα κι' ἀπὸ τὸ νοῦ σου βγάλε
πᾶς θὰ μᾶς πείσης νάβγουμε ἀφ' τὴν οὐδετερότη.
Κι' ἐμένανε βιαστικὰ μ' ἐπῆραν στρατιώτη
κι' ἐνόμιζα πᾶς σήμερα θὰ εἴμαι στὴν Τατάλτσα,
ἄλλ' ἀτυχῶς ἐβγήκανε τὰ δύνειρά μου φάλτσα.
Οὐδέτερος κοιμῶμ' ἐγὼ τῇ νύχτα στὸ τσατῆρι
κι' οἱ Βούλγαροι χρεύσουνε μέσα στὸ Μοναστῆρι!

·Αγαπητὲ φιλέλληνα τὰ λεγα σου μή γάνης.
Οσο καὶ νὰ πολυλογάς,
ἐμεῖς θὰ κάμουμ' ἐκλογάς
καὶ γνῶσι δὲν μᾶς βάνεις.
·Αλλάξαμε, μήν σέρ ἀμι,
πολιτικὴν συντόμως
κι' οὔτε ὑφίσταται πυγμὴ
οὔτε κανένας νόμος.

·Γά τη πυγμὴ πώθαύμαζες! Καὶ ἡδη φίλτατέ μοι
στὸ κάνε ύπουργειο μας κι' ἀπὸ νας γέρως τῷμει!

·Πά τη πυγμὴ πώγνώριζες! Τ' ἀστρο της τώρα στρύνει!
Τὴν ἐπαταδαρέσσαιε συγά, στρύνει κι' ἐκείνη.
Καὶ τώρα ποὺ θὰ μετρηθούν η κάλπες τὸ Δικέβρη,
οὔτε τὰ ἵχνη της κανεῖς δὲν θὰ μπορῇ νὰ εἴη
·Αλλάξανε τὰ πράματα, Φραντσέζε στὴν Ἐλλάδα.

Τὴ Βουλγαρία ποδὶ πολλοῦ τὴν ἔχω φιλονάδα
κι' ἀν "Ελλήνα στ' Αϊβαλῆ
δὲν ἄφησ' η Τουρκία,
εἷμαι μαρούθυμος πολὺ^ν
καὶ δὲν βασιῶ κακία.

"Η ἐν θελήσεως Θεοῦ, η ἐκ τῆς Προπαγάντας,
ἔφιλιάθηκα, μὸν σὲρ, μὲ τοὺς ἔχθρούς μου πάντας.
Καὶ ξέρεις ποιδὲ ἀπέμεινε ἔχθρος τοῦ "Εμνους τώρα;
·Ο Βενιζέλος μοναχὸς κακή ψυχή του ὥρα!
Αὐτὸς δὲ ἀλητήριος ἥταν' η συφροά μας,
αὐτὸς μᾶς ἐματαίωσε τὰ τόσα δύνειρά μας,
ἐκείνος ἥταν' ἀφορμὴ νᾶν' η "Ελλὰς μεγάλη
ποὺ καὶ μικρὴ τὴν πέρνας ώραία μὲ τὸ Ράλλη!

Μ' ἐκείνου τὴν ἐπιμονὴ^ν
ἀναστηθήκαμ' οἱ δῶμνοὶ^ν
ποῦμαστε πεθαμένοι
ἄλλ' εὔτυχῶς ἐξούσαμε πολὺ φχαριστημένοι,
καὶ τέλος πάντων, φιλε μου, αὐτὸς δὲ λαοπλάνος
δὲν θύμεις νὴ σεβασθῆτοῦ τοῦ Λαοπλάνου
κι' ἐτοι κι' μεγάροσιασμε
μὲ τὰ συγκά του πείσματα,
δόσο ποὺ τὸν πετάξαμε
καὶ πάει στὰ τσυκίσματα!

Αὐτὰ εἶναι τὰ πράγματα ἀγαπητὲ ιππότα,
καὶ τώρα δόξα τῷ Θεῷ ξανάρταμε στὰ πρῶτα.
Γυρίζουμε στὴν παλαιὲς ἐκείνες εὔτυχίες
κι' οὔτε πολέμους θέλουμε μήτε καὶ συμμαχίες.
Κι' ἀν ἔγιν' ἐπιστράτευσις ἡλικιῶν τριάντα
σύγχρονως δὲ πι' ἐπίταξις ἀναριθμήτων ίππων,
ἐγκαίρως μᾶς ἐγλύττωσε η θεία Προπαγάντα
καὶ ταῦτα πάντα ἔγιναν ἀπλῶς διὰ τὸν τύπον!

Νήν τὰ δωτᾶς τὶ γίνεται σ' ἐτοῦτο τὸ βασίλειον.
·Ο ζόφος δὲ διαλυθεὶς
ἡγέρθη πάλιν πὶ διαδὺς
κι' ἐσκέπασε τὸν ἥλιον!
Κανεὶς δὲν βρίσκει νούμερο αὐτοῦ τοῦ βασιλείου.
·Ανάποδα κανεὶς κυττᾶ
κι' ἐκείν' ἀκόμα τὰ δητὰ
τὰ τοῦ εὐαγγελίου
κι' οἱ τ' πάγαδὰ ποιήσαντες πᾶνε σὸν ποιμνάλι
οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες μᾶς κυβερνᾶνε πάλι!

Νέσκε π' δοῖεις Γάλλε, μὲ τὴν πολιτικὴ.
·Άλλάξεις ὁς ἀλλάξεις τοῦ λόγου σου βραλί.
Στὸ ἐνδοξόν μας "Εμνος, πυγμὴ δὲν εἴναι πὰ.
Μὲ τοῦ ἐκλογῆς θὰ φάγη μεμάς τὴν βουτιὰ.

Στὸ ἐνδοξόν μας "Εμνος" ἀνόμη τοῦ προσένοτρον,
μὲ Γρίζαρχον τὸν Ράλλη
ἀνέτειλε καὶ πάλιν
τὰ μηχανικά.

ΙΑΚΟΒΙΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Σοῦ λέω τὴν ἀλήθεια.
Δὲν εἴναι παραμύθια

καὶ λόγια τοῦ κρασιοῦ
Στὰ παλαιά μας χρόνια, γυρίζουμε, μοσιού.
Κι' ἂν ἥρθες νὰ συστήσῃς τοῦ κόσμου προσοχὴ,
κρίμα στὰ ξεοδά σου σ' ἀνέβειας ἐποχὴ.

Νέσκε ποῦ λὲς ἀφέντη μου πῶρχεσαι μὲ συστάσεις
γιὰ νὰ μᾶς μπάσης στὸν καυγᾶ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις.
Μὴ ὑπαρχούσης τῆς πυγμῆς,
ὅλα τὰ πυάγματα ήμεις

τὰ κρίματαν
κι' ἄν ἀγέφε καὶ φλέγεται πλησίον μας ὁ Αἴμος,
κι' ἄν ἔσπασαν οἱ Βούλγαροι τοὺς Σέρβους στὴν Μπαμπύνα,
ήμεις θὰ ξαναβγάλουμε τοῦ Πλέρους τὴν κουδούνα,
κι' ἀφοῦ ἔνταῦθα ἔτυχε καὶ σεῖς νὰ εὑρεθῆτε,
πρέπει νὰ τὸν συνδρομετε εἰς ὅ, τι δύνηθε.

Μὲ τὴν οὐδετερότητα ἐμεῖς περνᾶμε φίνα
κι' ἀδίκως ἔξοδεύτηκες ἄν ἥρθες στὴν Ἀθῆνα
μὲ τὴν ιδέαν φίλε μου, καὶ τὴν ἐπιθυμία
νὰ πείσῃς πρὸς ἐνέργειαν τὰ γεροντοκομεῖα,
διότι κάθε ἀνθρώπος δταν πολινγεράσει,
μονάχα μὲ καθάρσιον ἔξέρχεται σὲ δρᾶσι !

Τὶ νὰ σοῦ πῶ μὸν σὲρ ἀμὲ ;
Δὲν ἥρθες σὲ καλὴ στιγμὴ.
Ο κόσμος γιὰ τὴν ξεοδον ἀπόφασι δὲν τῶχει.
Παρὸλε φρανσὲ ἥ ὅχι ;

Τσυζούνῳ κι' ἀπὸ ἀνέκαθεν Ἑλλάδα καὶ Γαλλία
συνδέει ἀδιάσπαστος ἀδελφικὴ φιλία
καὶ δὲν ὑπάρχει Ἐλληνας νὰ μὴν ἀναγνωρίσῃ
τὰ ὅσα ή Πατοίδα μας χωροτάσει στὸ Παρίσι,
ἄλλος εἶναι φίλε μου Κοσσένη, τοιαῦται περιστάσεις,
ποῦ δὲν μᾶς ἐπιτοπέται η περαιτέρω δρᾶσις.
Καὶ τὸν Κοσσένην τὸν καλὸν τὸν τάρανθανόν
απογειώνεται τρανῶς
πῶς ἀλλα ἔκαν' ὁ Νουγός
καὶ ἀλλα ὁ Κουμπάρος !

Τοὺς γάλλους, τὸ γνωρίζετε, πῶς ἀγαπῶ μεγάλως
κι' ἐπιθυμῶ τὴν νύκτην τῶν ωσὰν νὰ ἥμην γάλλος,
ἄλλα μὲ τὴν ἐπίταξιν τῶν ἵππων καὶ τῶν ὄνων,
φαίνεται πῶς ἐπέδρασε τὸ ἀσφυξιογόνον
κι' ἥρθαν ἀλλοιῶς τὰ πράματα, ἀλλέως αἱ συνθῆκαι
καὶ τῶρα φόρα μάσκαρα ὁ Γούναρης ἐβγῆκε
καὶ εἶπεν ἀσυτόλως
αὐτὰ πάθιμοις κι' ἐγὼ κι' ὁ κόσμος δῆλος.

Τὶ νὰ σοῦ κάμω ! Δὲν μπορῶ ! Δὲν εἰν' ἀπὸ τὰ 'μένα
παρ' ἦταν' ἀπ' ἀλλούθενε τὰ πράματα φτιασμένα.
Δὲν ἔχω θέλησι καμιὰ ! Δὲν ἔχω Βενιζέλο
καὶ γερμανὸς ἐγένηκα μὲ δίκως νὰν τὸ θέλω.

Μέσ' τὴν καλλίτερη στιγμὴ,
νεκρὰ μ' ἀφίσαν' τὴν πυγμὴ.
Μέσα στὸ δέξια τῷ πατοὶ
πέφτει σωρὸς δέλεων,
κι' ἀλλὸν ζ' ἀνφάνηντε λὰ πατοὶ.
δὲν ἔχει τῶρα πλέον !

Ἐν τέλει, φύλατε Κοσσένη μὴ μᾶς παρεξηγήσῃς
τὸν ίσως ἐμπνεύμενο ἀπ' ἄλλας εἰσηγήσεις
Συντάγματα κι' αἰσθήματα τάκαμαμε σαλάτα·
κι' σὲν πράγματι μᾶς ἀγαπᾶς
παρακαλῶσαι ποὺ πᾶς
δήλωσε στὴν Αντάτα,
πῶς ζεπτεῖν ἀόρατα ἀπὸ τὸ Βερολίνον
κατέπνιξεν τὸ αἰσθῆμα τοῦ γένους τῶν Ἑλλήνων !

• Τράνης κι' ὁ Μαρῆς μελοῦντε κι' ἀπορεῖς.

Μ. — Απάνουθέ σου στέκονται καὶ ἡ ἑφτὰ Δυνάμεις.
καὶ μέτρηστα καλλίτερα καὶ σκέψου τὶ θὰ κάμης.
Γ. — Εμπρὸς ἡ ταῦ ἡ ἐπὶ ταῦ μὴ κτίζουμε στὸν ἄμμο.
Εγὼ τῶδήλωσα, Μαρῆ, πῶς ἐκλογὲς θὰ κάμω.
Εσκέπτηται πῶς εἰν' καλὰ
καυγᾶ νὰ μὴν ἀνοίξω
καὶ καρτερῶ τὸν Πεταλᾶ
νὰ τὸν ὑποστηρίξω.
Μ. — Ωστε λοιπὸν ἐσένανε φοβέρα δὲν σὲ πιάνει ;
Γ. — Καθένας μέσ' στὸ σπῆτη του δ, τι τ' ἀρέσει κάνει.
Μ. — Μὰ δὲν ἀκοῦς τὰς ἀπειλὰς τοῦ Τσάρου καὶ τοῦ Γρεῦ ;
Γ. — Αλλοίμονον ἀν ἔκανε παθένας διν λέει !
Μ. — Γιαννη δὲν σκέφτεσαι καλὰ, καὶ τὶ ζητᾶς δὲν ξερω
πῶ πάλιν ὑποψήφιον τὸν βγάνουν ἐκεῖ πίσω
καὶ μὴν ἐνδιαφέρεσαι τὶ στάσιν θὰ τηρήσω.
Γ. — Μὴ σὲ τρομάζουν ἀπειλαὶ τοῦ Γρέου καὶ Συρόκου,
ἄλλα σὲ θέλω νὰ βαρτῆς
ποὺ κι' ὁ Μεμᾶς ὁ Βεργωτῆς,
πρωτότοκος τοῦ Ρόκου,
τὴν ἄφησε τὴν θάλασσα καὶ τὸ καπιτανίο
κι' δριστικῶς ἔξερχεται κι' αὐτὸς γιὰ βουλευτίκι.

Σ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον στιγμὴ
πρέπει νὰ δώσουμε τιμὴ^{τιμὴ}
καὶ στὰ Κουρκουμελάτα,
χωρὶς νὰ σκοτίζωμαστε ποσδῶς γιὰ τὴν Ἀντάτα.
Περὶ ἀποστρατεύσεως τὶ ξέρεις ; Τὶ μαθαίνεις ;
Μὰ μὴ μοῦ κάγγις τὸ λοιπὸν πῶς δὲν καταλυβάνεις !
Η ἀποστρατεύμενα, η ἔστω κι' ἐπ' ἀδείᾳ
ώς τὸ Δικέβρη θάδ δὲν τὰ ἔνοπλα παιδία,
καὶ λυσσωδῶς θὰ πέφτουνε στὴς κάλπες ἔνα, ἔνα.
Μὴ λέεις πῶς εἰν' ὁ Γούναρης κουτός ώσταν ἐσένα.

Αν δὲν τὸ κονθαλίσουμε
στὴν ἐκλογὴ τ' ἀσκέρι,
πῶς θὰ ἔξασφαλίσουμε
τὸν τάφον τοῦ Λευτέρη ;
Ζήτω ἡ ἀκοὰ οὐδετερότης.
Κι' ἄς ἀποπλίζεται δ στρατιώτης
πούθελε Πόλι κι' ἀγγὰ Σοφιά.
Γυρίστε πίσω παλληκαράκια
κι' ἡ Γερμανία μᾶς ἀσφαλεῖ.
Ψῆφοι χρειάζονται στὰ γεροντάκια
καὶ Γερμανόφιλη νᾶν' ἡ Βουλὴ !

Ω Σ Π Ο Τ Ε :

Ως πότε θὰ βρισκώμαστε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι
νάχοιμ' ἀπά' σιδ σθέροκ μας τὸν Κόντε καὶ τὸ Ράλη ;
Ως πότε θὰ μᾶς κυβερνοῦν μὲ τέτοιες καταγίδες
καπιταναῖοι γέροντες, τρεμουλιαροτσιμπλῆδες
πώβγαίνανε στὰ νηάτα τους κι' ἐπέργναν' τὰ πρωτεῖα
κι' ἐκάτσανε πρωθυπουργοί
νταῆδες στὴ συναλλαγὴ
καὶ στὴ φυσιοκρατία.

Ως πότε θὰ βρισκώμαστε σ' αὐτὸ τὸ μαῦρο χάλι
νάχοιμ' ἀπά' σιδ σθέροκ μας τὸν Κόντε καὶ τὸ Ράλη ;
Ως πότε θ' ἀνεχώμαστε τὴν ἔπεισμένη σπείρα,
τὴ σπείρα τὴν ἔλειν,
ποὺ βρίσκεται παντοτεινή
στὴν κεφαλὴ μᾶς σφύρα ;

Ως πότε θ' ἀνεχώμαστε αὐτὸ τὸ φαῦλον κόμμα,
δηγωφωμένο τάχατες μὲ τὴν οὐδετερότη,
ν' ἀνοίγουν τ' ἀκαλίνωτο καὶ βρωμερό τους στόμα
ποὺ ορθὸ δὲν ἔχουνε.
καὶ πολύνε νὰ ἐλέγχουνε ;
Τὸν ἔθνος ωδότη !

Τοὺς βιλέτοι νὰ μὲ διεκοῖν μητροῦσται πομάδα.
Υποτείλατο καὶ ματσίπει τὴν Ελλάδα ;

Ως πότε θὰ μᾶς εφερεται μετεῖ Μπελες καὶ Νέστον ;
Ως πότε θὰ μᾶς γίνεται ὁ Γούναρης τσιμποῦν
γιὰ νᾶμ' ἐγὼ ἀθέλητα τοῦ Κάτερι μαμοῦν ;

ΠΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΧΡΙΑΤΗ

ΑΝΕΜΟΧΡΟΒΙΛΟΣ

Μήνες είη περάσανε
καὶ δέ τώρα πάνε,
φανύρωτίας κόμιστα
μὲ σσα ποῦ χτυπάνε
μέπλωρα τὸ Ἐθνικὸ
λαίπωρον καράβι,
καὶ μαύρη φουσκωθαλασσιὰ
εύτε στιγμὴ δὲν παύει.

Βγαίνει στὴ γέρυρα συχνὰ
διέγαστη πατέτη περιπολεῖ
πάλινε δὲν έγεννησε
σὰν τοῦτον διπλωνόντας τὸν καιρὸν
περιφρονδντας τὸν καιρὸν
μέφροβο χρέοι στιβαρὸ
άρπαξε τὸ τιμόνι,
καὶ τὸ καράβι ἀτάραχο
τὰ κύματα ἀλογώνει !

Πλὴν φεῦ ! ἀγεμοστρόβιλον
ἡ μοίρα ξάφνου φέρειν
καὶ ἀπάντη ἀπὸ τὴ γέρυρα
τὸν Καπιτάνιο πέρνει,
τὸν ἄνδρα τὸν μεγαλούργο
τὸν ἄνδρα τῶν θαυμάτων
καὶ μένει τὸ καράβι πειά
χωρὶς τιμόνι καὶ κουπιά
ζημιον τῶν κυμάτων;

ΝΑΥΤΙΑΣΙΣ

Μόλις ἔξελειτο ὁ δεινὸς
αὐτὸς οἰκανοστρόφος
καὶ τὸ καράβι ἀσχίτε
νὰ πλέῃ ἀντιστρόφως,
καπιτανέοις μονομάδες
βγῆκαν ἐφτά γερόντοι
καὶ μὲ τὸ τιμόνι τὸν μετέπειτα
ποιὸς μὲ κανένα δόντι.

Εἰς τὸ τιμόνι πήγανε
καὶ αὐτοὶ νὰ κάμουν κάτι,
καὶ ἐπέσανε καὶ οἱ ἑφτά
ἀπάνου στὸν «ἀργάτη»
ὅπτος ἀπὸ δῶ, πότες ἀπὸ κεῖ
οἱ γεροκαπιτάνοι
σία καὶ πᾶν νάραξονε
εἰς ἐκλογῶν λιμάνι.

Μὰ τόσο ἀτζαμίστικα
τὸ Σκάφος κυβερνᾶνε
σ' ἐνάντιους ἀ ἐ η δ ε ε ,
ποῦ δλ' οἱ πασατέρηδες
ύρχίσαν νὰ ξερνᾶνε !

ΣΤΟΝ ΚΑΤΖΕΡ

Πήγες γιὰ τὴ Ρίγα
μὲ στρατοὺς καὶ στόλους
καὶ εἴηρηκες ἵντριγα
ἀπὸ τοὺς καχόλουνς.
Ἐφυγες μὲ μοῦτρα
ἀπὸ κεὶ σπασμένα
καὶ μὲ τὰ καράβια
κατατσακισμένα.

Μὲ πολλὴ μανία
πᾶς στὴν Καμπανία
δύναι μεγάλη.
Μὰ μὲ ἐλαχίστη
σ' ἄλλαξαν τὴν πίστη
οἱ γενναῖοι Γάλλοι.

Τὸ λοιπὸν Γουλιέλμο
μέ ἄλλαξε τὸ δρόμο
καὶ ἥρτε τὴν στὸν Αἴγα
καὶ διπλωτεύετον τρόμο,
γύρισε τὸ δρόμο
πάνως καὶ διέκοπε
“Ἄλτ ! καὶ παρὰ πόδα
καὶ ἄλλαξ ὁ καιρὸς !

Ο ΚΑΝΤΩΡΝΑ

Τόρνα, τόρνα, τόρνα,
τάρα μὲ τὴς τείχλες,
βγῆκε καὶ ὁ Καντόρνα
ἀπὸ τὴς διμίχλες.

Ἐφυγε μὲ φούρια
μέσος ἀπὸ τὸ μποῦσι,
καὶ ἔβγαλε τὸν Μπούρια
τὸ μισό του μοῦσι.

ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ (ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ)

Ἐνας πότωση
εἶπε μιὰ φορά
σ' εἶναι ἄτλον μλέφτη
μὲ νοψή χαρά.
«Ἄλλος σὰν ἐμένα
δὲν εἰν̄ ίκανός
στὴ δική μας τάξι.
Μ' ἔχει πιὰ τρομάξει
γῇ καὶ οὐρανός.»

«Βλέπεις ἔχει πάνου
ἐπὶ τοῦ πλατάνου
ποῦ μέσος τὴ φωλιά του
ήσυχο πολὺ^ν
κάθεται στ' αὐγά του
κεῖνο τὸ πουλί ;»

«Ἡμπορῷ ν' ἀνέβω
στὸ κλωνὶ σιγὰ
δίχως νὰ μὲ νοιώσῃ
τὸ μικρὸ πουλὶ^ν
καὶ ἀπουκάτουνθε του
ὅλα τον τ' αὐγά
νὰν τοῦ τ' ἀφαιόσεω
— «Ἐν̄ ίντεοβελή

τ' ἀλαντα σ' ακος.
Ἄλλα τέλος πάντων
ἄντε νὰ σὲ γδῶ.
πήδημα καὶ Ρόδος
γάτα ποῦν̄ ἐδῶ.»

Κι' ὁ φαμίδος μλέφτη
στὸ δενδρὶ ἀνεβαίνει
καὶ μὲ χωρὶς κόπο
στὸ κλωνάρι πάει.
μ' ἐπιδέξιον τρόπο
τὴ φωλιὰ τρυπάει
τ' αὐγουλάκια πέρνει
ταῦβαλε σιγὴν τέσπη,
τέλειωσ' ἡ δουλειά,
καὶ ὅταν ἡρθε κάτω
τὸ πουλὶ κοιμάτο
μέσα στὴ φωλιά !

Αλλ' ἡ ἐκπλιγῆς του
ητανε μεγάλη.
σκοτεινὴ καὶ μαύρη,
ιονδύμε στὸ κεφάλι
γιὰ νὰ τρελαθῆ,
ὅταν τ' αὐγούλάκια
ἀπλωσε γιὰ νανῷ
καὶ ἀφ' τὴν τέσπη μέσα
εἴχανε καθῆ !
— Τὶ γολὴ καὶ δέξοι!
ὅταν παραδέξω
στ' ἄλλουνού τὴν τέσπη
εἴχανε βρεθῆ !

Τόρνα σᾶς ἔγγαω
περιληπτικῶς.
“Ο μικρὸς διμέρτης
εἰν̄ δικτικός
Πολὺ εἰν̄ διμέρτης
“Ἄς τὸν τρόπο καὶ ἄλλος
Χωριάτης

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ

ΣΚΟΥΛΟΥΔΗΣ

Θιέ μου σὲ εὐχαριστῶ
ποῦγδα καὶ τὸ Σκούλονδη
καὶ μ' ἀξιωσες τὰ μνιστῶ
καὶ ἐποτὸ τὸ λουλοῦδη.
Εἰν̄ παλαιὰ ἀλλ' εὐγενῆς
ἡ φυσιογνωμία.
Οὐδετερότης τέλεια
καὶ δρᾶσις οὐδεμία.

ΦΕΣΤΟΚΗΣ

Φοκὸλ καὶ γάρι ψφορο,
γεμανικὸ σκαρόπιν,
τὴν κάλπη ἀγκαλιάζεται
καὶ ξεροκαταπίνει.

ΡΕΛΛΗΣ

Τὸ ταχικὸ ἐπάγγελμα
πάλιν θὰ ἐνασκήσῃ,
καὶ τούληκας στὴν Ἀττικὴ^ν
τὸς χοιρούς θὰ βοσκήσῃ

ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

Ολοι τοὺς γνωρίζετε
τὸν γηραλέον ἄνδρα
π' ἀπέκαθεν φημίζεται
διὸ θετικὴ γαλλάρδα.

ΓΟΥΝΑΡΗΣ

Κι' αὐτὸν διὰ τὰς ἐθνικὰς
μεράλας δημαρτίας,
ἡ Πάτρα τὸν ἐγένησε
ἐπὶ φαντοκατίας.

Η Πάτρα τὸν ἐγένησε
τὸ Μήτρο τὸν ἀστίκη,
καὶ δημο... ἔβραίος φαίνεται
ἀπὸ τὴ Σαλονίκη.

ΑΙΧΕΛΟΥΔΗΣ

Η Κούτη μᾶς τὸν ἐστειλε
καὶ ἐποτὸν τὸν πρεσβύτη,
ἄλλα μαρόγη βγαίνουνε
διάφορα στὴν Κρήτη.
Κι' ἐκεῖνος ποῦ τὰ κάστανα
τὰ κορικά τὰ ξέρι,
βλέπει πᾶς λίγα βρίσκονται
γερὰ σὰν τὸ Λευτέρη.

ΓΙΑΝΝΑΚΙΤΕΑΣ

Περιέργο μοῦ φαίνεται
μ' αὐτὸν τὸν σρατιώτη
ὑποσημάνει τὰ δεζῆ
γά τὴν σδετερότη.

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ

Κι' ἀκόμη πιὸ περιέργο
τὰ βλέπει καὶ τὸν Παῦλο,
τὰ κάθεται συνυπογόνος
στὸ καθεστὸς τὸ φαῦλο.

ΤΑ ΠΕΝΤΕ

Μὲ τὰ πέντε γεροντάχα,
μὲ τὰ μάτια μας δεμένα,
περιβατοῦμε τὸ ἀρχονδάχα
καὶ οἰκή Βαλκανική !

Τὸ πηγαδονύμο διὸ ξει
μὲ τὰ μάτια μας δεμένα,
δὲν τοικλι κανεὶς τὰ ίδη !
Μέσα στὴν ἀγαπητούμπολη
παζούμε τὴν κερασοῦδα
πάχασε τὸ δακτυλίδι !

Μὲ τὰ πέντε γεροντάχα
πάμε τόρα γιὰ... σαλίπι.

Κι' εἴ τι πιὸ παστιάψη τὸ περιβολεῖο
καὶ καέντει διατηταῖται

τὸ περιβολεῖο τὸ περιβολεῖο

